

staaende. Han udtrede endvidere, at, naar dette Things forfatningsmæssige Ligeberettigelse blev bestaaende og søgtes trykket ned, var det naturligt, at dette Thing og Regjeringen støttede hinanden gjensidigt. Ja, der kan jeg ikke give det ærede Medlem noget Medhold. Jeg mener, at man ligesaa godt kan vende Sagen om og sige, at det er det andet Things Ligeberettigelse, man søger at trykke ned, og jeg mener, at det andet Thing har ligesaa god Ret til at sige Nei i det foreliggende Tilfælde, som dette Thing har til at sige Ja; og saa kan det jo i hvert Tilfælde være et meget omtvistet Spørgsmaal, hvilket Things Ligeberettigelse der trykkes mest. Naar det ærede Medlem idag igjen kom ind paa at tale om det tomme Rum, som under en Konflikt kunde komme tilstede, og som skulde udfyldes, skal jeg endnu blot minde om, at, da man i 1877—78 skulde foretage en lignende Udfyldning af det tomme Rum, var jeg blandt dem, der efter Gode bidrog til at fremkalde en fredelig Udvæjning af Striden, for atter paa en saa fredelig og lempelig Maade som muligt at komme ind i regelmæssige finansielle Tilstande. De Forudsætninger, hvorunder vi gik med til at gøre dette Skridt, et Skridt, vi troede var til Gæld og Gavn for Folk og Fædreland, og som vi i hvert Fald ikke mente burde lades uforøgt, de Forudsætninger holdt ikke Stik. Derimod naaede vi at blive lagte for Utaf og Spot og Forsølgelse af en Del af vore Meningsfæller. Jeg tror nok, at naar man har gjort en Erfaring af en saa lidet glædelig Art, gaar man ikke let til noget Sligt een Gang til. Jeg vil derfor tillade mig at minde det ærede Medlem og Thinget i sin Helhed om, at forsaavidt en lignende Udfyldning af det meget omtalte tomme Rum skulde finde Sted nok engang, er det temmelig sandsynligt, at denne ikke bliver saa let og saa lempelig, som den blev sidst. En eneste Bemærkning til den hvidterede Konseilspræsident forbigit jeg igaar, da Tiden ogsaa var langt fremrykket. Han nævnedes i sit første Foredrag, at Berettigelsen til at sige Nei, der ogsaa var tilstede for de andre Lovgivningsfaktorer, kunde let bringe Statsmaskineriet istaa. Ja, det ser jo saadan ud; men dersom de to Lovgivningsfaktorer skulde have Berettigelse til at kommandere den tredie til at sige Ja, naar det behager de to, synes det mig, at den konstitutionelle Ligeberettigelse forrykkes. Et vil jeg bede det ærede Thing saavel som Regjeringen om, det er at se lidt paa den anden Side af Medaillen. Det kan dog vel tænkes muligt, at der engang, om ikke ligestrax, kan komme en Regjering, der søger sin Støtte hos det andet Things Flertal, og dersom saa det Thing og Regjeringen i Forening søge at sætte Bevillinger op paa Finantsloven, som nærværende Thing finder, at det ikke kan gaa ind paa, mon det da ikke vil findes forsvaret, og kan man da med større Ret end for Dieblisset klage over, at man trykkes ned, tilside-

sættes o. s. v.? Jeg ser ikke rettere, end at den høie Regjering ikke har været istand til at gennemføre overmaade Meget paa Reformernes Omraade, men Et fik den høie Regjering ikke saa daarligt Held til, og det var at adspilte Demokratiet. Den skal dog ogsaa have Vren for, at Demokratiet atter staa samlet og forhaabentlig vil vedblive at staa samlet under de Kampe, som det ærede Medlem for Iste Kreds spaaede mulig forestod. En mere toivlsom Vre har den høie Regjering maaste havt deraf, at den i ikke ringe Grad har bidraget til at fremkalde republikanske Tendenser her i Landet. Det blev nævnt iforgaars af min ærede Sidemand til Venstre (H. C. Hansen), og skjøndt jeg erkjender, at jeg ikke er nogen Beundrer eller Tilhænger af Republikanismen, i hvert Fald for Dieblisset, kan jeg dog forstaa, at der er ikke ganske saa Medborgere, der, eftersom Tilstandene ere, og eftersom det næsten ved forskjellige Leiligheder synes at lade til, at Kongemagten drages ind i de politiske Partistridigheder, synes bedre om den republikanske Regjeringsform.

Formanden: Jeg haaber ikke, at den ærede Taler finder Anledning til at komme videre ind paa dette Spørgsmaal, der ikke passende ligger for og aldeles ikke her bør drøftes.

Clausager: Jeg kan ikke undlade endnu at minde om nogle Sætninger af det Skrift, jeg igaar fremdrog et Citat af. Forfatteren siger i samme Skrift: Negtes kan det ikke, at Folkevillien bestandig trænger stærkere frem trods de Wildfarelser, hvori man gjør sig skyldig soavel fraoven som fraenden. Han spørger: Vil Folkevillien maaste fortrænge Kongemagten eller høie sig under den? Og han tilføjer: Hvorledes man end vil bevare det Spørgsmaal, staaer det fast, at Parlamentarismen er Kongemagtens tryggeste Bærn, idet den yder Folkevillien fuld Tilfredsstillelse. Derfor, siger han, er der ingen Krone, der staaer fastere end den engelske. Jeg tror, at vel netop under vore nuværende politiske Forhold have vi særlig god Grund til at overveie og tage disse Ord af Bisoppen i Betragtning. Jeg skal, da jeg veed, at den ærede Formand sætter megen Pris paa at faae Sagen tilendebragt idag, og Tiden er saa langt fremrykket, slutte med at sige, at, naar vi fra denne Side af Salen have talt mere og længere, end vi pleie, er det, fordi vi søle Situationens Alvor og vide, at det er et betydningsfuldt Dieblis, vi forhandle i, og vel ere vi et ringe Mindretal og tage jo sjelden Ordet af den naturlige Grund, at vore Bemærkninger ikke pleie at blive grumme meget paaagtede eller finde villigt Øre, og jeg kan jo tænke mig, at de heller ikke ville gjøre det ved denne Leilighed, men Et formener jeg, og det er, at der nok vil komme en Tid — og blot den saa ikke maa komme